

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 471/2542

กองทัพบกโจทก์ ห้างหุ้นส่วนจำกัดมงคลชัยพลาย กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14, ป.วิ.พ. มาตรา 271, ป.พ.พ. มาตรา 193/32, ป.วิ.พ. มาตรา 148, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14 ให้ศาลพิจารณาเอาความจริงตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 9 หรือมาตรา 10 ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยมีทรัพย์สินหลายอย่างเพียงพอชำระหนี้โจทก์ได้ แม้ จำเลยเพิ่งจะยกขึ้นอ้างในคำแก้อุทธรณ์ แต่เป็นปัญหาอันเกี่ยวข้องกับความจริงของ ประชาชน จำเลยย่อมมีสิทธิยกข้อเท็จจริงดังกล่าวขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์หรือฎีกาได้ ทั้งที่จำเลยมิได้ นำสืบพยานมาตั้งแต่ศาลชั้นต้นก็ตาม แต่การที่จำเลยเพียงแต่กล่าวอ้างลอย ๆ ได้โดยไม่มี พยานหลักฐานสนับสนุนให้เห็น จึงไม่มีน้ำหนักให้ศาลรับฟังเป็นความจริง ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา ตามยอมในคดีแพ่งเมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 2529 แต่ในวันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาดังกล่าว จำเลย ยังไม่ผิพนัดชำระหนี้ตามคำพิพากษายอม โจทก์จึงยังไม่อาจอาศัยคำบังคับที่ออกตาม คำพิพากษายอมเพื่อบังคับคดี ตาม ป.วิ.พ.มาตรา 271 ได้ ทั้งอายุความในสิทธิเรียกร้องที่ เกิดขึ้นโดยคำพิพากษาของศาลที่ถึงที่สุดซึ่งมีกำหนดสิบปี ตาม ป.พ.พ.มาตรา 193/32 ก็ยังไม่เริ่ม นับเช่นกัน เนื่องจากมาตรา 193/12 ให้เริ่มนับแต่ขณะที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้เป็นต้นไป ทั้งนี้ ตามคำพิพากษายอมถึงกำหนดที่จำเลยต้องชำระหนี้ในวันที่ 15 กรกฎาคม 2529 แต่จำเลย ผิพนัด โจทก์จึงอาศัยคำบังคับที่ออกตามคำพิพากษายอมบังคับคดีได้ ระยะเวลาการบังคับคดี ของโจทก์จึงเริ่มนับแต่วันที่ 16 กรกฎาคม 2529 พร้อมกับอายุความในสิทธิเรียกร้องตาม คำพิพากษายอมที่เริ่มนับแต่วันดังกล่าวโจทก์นำมูลหนี้ตามคำพิพากษายอมดังกล่าวมา ฟ้องจำเลยเป็นคดีล้มละลายเมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม 2539 จึงยังไม่พ้นกำหนดระยะเวลาสิบปี นับแต่วันที่จำเลยผิพนัดชำระหนี้ตามคำพิพากษายอม โจทก์จึงยังไม่หมดสิทธิร้องขอให้บังคับ คดีและสิทธิเรียกร้องในมูลหนี้ตามคำพิพากษายอมยังไม่ขาดอายุความ

คำพิพากษา

โจทก์จึงนำมูลหนี้ตามคำพิพากษายอมมาฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ได้ คดีแพ่งซึ่งถึงที่สุดแล้ว มีประเด็นว่าจำเลยเป็นหนี้โจทก์หรือไม่เพียงใด ส่วนคดีล้มละลายเรื่องนี้มีประเด็นว่า เมื่อจำเลย เป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษาในคดีแพ่งดังกล่าวแล้ว จำเลยเป็นบุคคลมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือไม่ และสมควรให้ลูกหนี้ล้มละลายหรือไม่ การวินิจฉัยคดีสองเรื่องนี้จึงมิได้อาศัยเหตุอย่างเดียวกัน โจทก์ฟ้องคดีนี้จึงไม่เป็นการฟ้องซ้ำกับคดีแพ่งดังกล่าว ตาม ป.วิ.พ.มาตรา 148 ประกอบด้วย พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153

องค์คณะ

อภิศักดิ์ พรทวีราภา · สมปอง เสนเนียม · พิชัย เตโชพิทยากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/471/2542>